

Vagy nem tudjátok, testvéreim, pedig a törvényt ismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él? Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint, de ha meghal a férje, akkor felszabadul a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte. Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek mondják, ha más férfi lesz, de ha meghal a férje, megszabadul e törvénytől, és már nem házasságtörő, ha más férfi lesz. Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, hogy másé legyetek: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, hogy a halálnak teremjenek gyümölcsöt. Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy a Lélek új rendjében szolgálunk, nem pedig a törvény betűjének régi rendjében. (Rm 7,1-6)

(Ajánlott zsoltár olvasmány: Zsolt 139)

Kedves Testvéreim!

1. A test uralkodik rajtunk, vagy mi uralkodunk a testünkön?

A döntéseinket a szükségleteink határozzák meg, vagy a lelki indíttatás? A kívánság uralkodik rajtunk, vagy a szeretetből munkálkodó hűség? Arra törekszünk, hogy megfeleljünk önmagunk és más emberek elvárásainak, vagy Krisztusnak akarunk tetszeni?

Pál apostol a testi létről ír. A test törvényéről beszél. A tízparancsolat, és Mózes törvényei mind-mind „testiek” Pál szerint. Az apostol korábban maga is ezek szerint a testi törvények szerint élt, kényszeredetten törekedett betartani minden apró parancsot és azt kereste, hol hibázik, sőt másokban is ugyanezt nézte: ki nem tartja be, miben nem törvénykövető a mellettem álló?

De miért nevezi a törvényt testinek? Mert Isten nélkül is be lehet tartani. Nem szükséges hozzá kapcsolat, nem kell hozzá Szentlélek. A törvény azt mondja, hogy ne ölj, szombaton ne dolgozz, ne hazudj. És az ember törekedhet megvalósítani anélkül, hogy a törvényt adó Istent megismerné. Sőt, még az első parancsolatot is be lehet tartani emberi, testi módon: ne legyen más Istened. Lehet ezt úgy is érteni, hogy ne legyenek bálványimádó, hogy csak a Bibliával foglalkozzak.

Még Jézus szavait is lehet így érteni: kövesd a keresztyénség legfőbb tanításait. Példázatait úgy fogadni, mint mindenkiről szól, a világról, az elveszett emberiségről. Lehet Jézust is úgy tisztelni, hogy igazából nem veszem magamra az ő szabadítását. És tulajdonképpen minden parancs, minden tanítás érthető így, emberi módon is.

Mi ezzel a baj? Hát az, hogy a törvény alapján az ember sosem fogja megismerni Istent. Pedig neki pont ez lenne az akarata, ez volt minden kijelentésének a célja, hogy az ember megismerje Istent és megértse őt. Istennek ez a célja az egész Bibliával, sőt az egyházzal is, hogy az emberek általuk megismerjék Istent, megértsek őt, befogadják és vele kapcsolatban éljenek. Azért írták le mindezt, hogy beleélhessük magunkat abba, amit a szentírók és a főhősök átéltek, ezáltal mi is kapcsolatba lépünk vele.

De ha a történeteket nem akarjuk átélni, ha csak a törvényt látjuk és a parancsokat. Ha a keresztyénség számunkra világlátás, életmód csupán, abból sosem fogjuk Istent megismerni. De akkor mégis hogyan lehet? Hogyan ismerhetjük meg őt?

Úgy, ahogy a zsidó nép. Ábrahámot kihozta, kiszabadította a családja kötelékéből, ami kezdett számára mérgezővé, teherré válni. Új életet, új kezdetet és utódot adott a számára. Jákóbot kiszabadította Ézsau kezéből, majd Lábán kezéből is, és bőségesen megáldotta. Józsefet kiszabadította testvérei kezéből, majd a fáraó börtönéből, és a fáraó jobbkezévé tette őt. Majd évszázadokkal később Izrael népét is kiszabadította Egyiptomból, a fogságból, a szenvedésből. És ugyanígy kiszabadította később őket a Babiloni fogságból is.

Istent így lehet megismerni. A szabadulásban. Mert ő a Szabadító Isten.

Ezt a szabadulást mutatta meg Jézus Krisztusban, aki már nem csak egy népnek, hanem az egész emberiségnek szabadulást szerzett az átokból és a halálból. De ne szaladjunk még ennyire előre.

Először értsük meg, hogy mi is az, amiből Isten meg akar szabadítani minket. Ahogy láttuk a különböző történetekből, mindig megkötözött állapotból hozta ki Isten a benne bízókat. Fogságból, testvér haragjától, kényszermunkából, börtönből. Lehetetlen helyzetek ezek, melyekből Isten megszabadította az övéit.

És Jézus Krisztus ugyanilyen lehetetlen helyzetből szerzett szabadulást a benne bízóknak. Azt írja Pál, hogy „amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, hogy a halálnak teremjenek gyümölcsöt”. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy a testi ember börtönben él. Szenvedélyei rabja. Érzelmei rabja. Vágyai rabja. Félelmeinek rabja. A testi ember alá van vetve a szolgaságnak: a testté a főszerep, a döntő szó; a testi lét az irányadó, az érvényesül benne. És ez az állapot idővel elnyom és gúzsba köt.

A mindennapokban úgy mutatkozik meg ez, hogy a félelmeink határoznak meg. Aszerint cselekszünk, aszerint beszélünk, hogy milyen érzések irányítanak éppen. Az örömből ezért mindig vegyül az elvesztéstől való félelem. A sikerek közé az aggodalom. A béke idejébe annak a várása, hogy mikor romlik majd el. Az áldásba mindig keveredik a bukás réme. Ez a testi ember, a testi lét, ahogy Pál fogalmaz. Tele félelemmel, tele vágyakkal, rejtett titkokkal, emberi célokkal, keserűséggel, hibáztatással és ahogy minden testi lét végződik: az elmúlással.

És ez az, amiből meg akar minket szabadítani Krisztus. Ezért adta önmagát, ezért halt kereszthalált. Sőt, életében ezért tanított, ezért küldte el apostolait is, hogy a szabadulást hirdessék és Isten szabad és csodálatos országát.

2. Hogyan szabadít meg mindezekből Krisztus?

Úgy, hogy megmutatja nekünk az igazságot, szembesít minket a saját elveszettségünkkel. Elvégre a gyógyulás első lépése, ha az ember belátja, hogy nincs jól. Isten meg akarja mutatni nekünk, hogy szabadulásra szorulunk. Persze ez sosem esik jól, sőt úgy érezhetjük, hogy bántó és sértő. Arra gondolunk, hogy ne szóljanak bele, az én dolgom. Arra gondolunk, hogy más is ugyanígy él, sőt azt képzeljük, hogy minden ember a testének rabja. El sem tudjuk képzelni, milyen a szabadság.

Csakhogy meg kell értenünk, hogy nem az igazság fáj, nem a valóság felismerése bántó. Maga az állapot a bántó, amiben a testi ember él. Bántó, megbéklyózó, és sok kárt okoz önmagunknak és másoknak. Ezzel akar minket szembesíteni Krisztus, hogy a testi embert levetkőzve felöltözzünk valami egészen mást, a Lélek új rendjét.

Mert Krisztus meg akar szabadítani a testi vágyak minden szorításától. Ez a Lélek első gyümölcse. Krisztus meg akarja szabadítani házasságainkat a kölcsönös kihasználástól. Meg akarja szabadítani kapcsolatainkat a számítástól és a rosszindulattól. Meg akarja szabadítani az életünket mindattól, ami megmérgezi, ami ellehetetleníti a boldogságunkat. Ehhez persze először meg kell értenünk, hogy mit tekint ő rossznak, hagynunk kell, hogy leleplezze mindezt bennünk.

És ez egyáltalán nem könnyű, mert megkötözöttségeink között sajnos sok olyan rabság van, amit szeretünk, ami még jónak és élvezetesnek tűnik. Csakhogy minden rabság idővel kiteljesedik és megbéklyóz. Ilyen kedves rabság egy kialakuló viszony. De a házasságtörés idővel keserűséget és ürességet hoz magával.

Ilyen kedves rabságunk az okoseszközeink, a világ nyújtotta élvezetek. Csakhogy a világ szeretete eltávolít Istentől, és sekélyessé tesz. Ilyen kedves rabság lehet az alkohol, ha azzal a fájdalmainkat szeretnénk megszüntetni. Csakhogy a testünket és lelkünket is eltompítja, ha gyógyszerként fogyasztjuk. Ilyen kedves rabság az állandó panaszkodás, a rosszindulat. Minden bántó szó, amit annyira jól esik kimondani, és amitől borsódnai kezd a hátunk. Minden egymáson kitöltött haragunk ilyen kedves rabság, mert jó levezetni egymáson a feszültséget. Csakhogy a bántó szavak, a panasz nem hogy előre nem visz, de pont attól tart vissza, hogy Isten elé tudjuk tenni mindezt. Ráadásul még azok is szenvednek tőle, akik hallják, akiknek címezzük.

Mégis kedves rabságaink ezek, és talán ártalmatlannak is tűnnek, de nem azok. Mert ezek a kedves rabságaink elválasztanak minket Istentől és az ő szeretetétől. Ezért Krisztus arra törekszik, hogy mint jó orvos, az ő igéjének szikéjével feltárja a szívünket és megszabadítsa mindattól, ami gúzsba köt minket. Attól is, amit megkedveltünk és attól is, amit már tehernek és fájdalomnak érzékelünk. Krisztus meg akar minket szabadítani a testi ember rabságából.

3. A testi lét helyett egy új rendet, egy új életet akar nekünk adni.

Először is az ő szeretetét. Mert a szabadulás akkor nyeri el értelmét, ha a régi úr eltakarodott, akiben minden munkálkodott, csak a szeretet nem. És helyette új Úr veszi át az uralmat. Mert ha nincs új beköltöző, akkor idővel a régi fog visszatérni. Ha nincs szeretet bennünk, akkor idővel az ürességet ki fogja pótolni más.

Kell az új uralom, amit Krisztus akar munkálni bennünk. Kell a Lélek új rendje. Szükség van rá, hogy a test elveszítse befolyását, elveszítse hatalmát. Meg kell tanulnunk a Szentlélek által uralkodni a testünkön, a vágyainkon. Talán nem tűnik dicsőségesnek nemet mondani, türelmesnek maradni, megbocsátani, de az.

Isten dicsőségét hirdeti minden döntés, amit érte hozunk meg. Minden bántó szó, amit nem mondtunk ki. Minden harag, amit nem elfolytattunk, hanem lefegyvereztünk a megbocsátással. Isten dicsőségét hirdeti minden bölcsesség, amit megértettünk az ő szavából. Mert az ő igazsága így valóban gyönyörűsége lehet a számunkra.

Ez az új rend, a Szentlélek új rendje már szabad. Ahogy Pál írja, eltemettük magunkban a bűnt. Végérvényesen elbocsátottuk. Nincs már felettünk hatalma, mert igéje által lelepleztük. És ha újból és újból megjelenne, az ige kardjával, vagy ha úgy tetszik, az ige szikéjével minden romlott részt, minden gyulladást eltávolíthatunk. Így a gyakorlott igeolvasó a saját orvosává lehet, mert Istentől alkalmas eszközt kapott rá.

Ez a Szentlélek új rendje, mely már nem fél az elutasítástól, nem fél mások bántó szavaitól, lesajnáló nézésétől. Ez az új ember már nem fél a földi hatalmaktól, sem a pénz szorításától, mert tudja, hogy egy Ura és egy Istene van, aki gondoskodik mindenről a számára.

De ne felejtsük, hogy Pál a Szentlélek új Rendjéről ír. Nem rendetlenségről. Nem káoszról. Sokakkal megtörtént már Pál korában is, hogy elkezdtek visszatérni a régihez. Elkezdték újra emberi módon megoldani a dolgokat. Hátrahagyták a Szentírást, és helyette saját eszközre alapoztak. Aki új életet nyert, annak minden erejével őriznie kell önmagát Isten vonzásában. Mert a külvilág hat ránk, a barátaink, a munkatársak, a család hatással van ránk. Sőt, a tévé, a telefon, a rádió mind olyan emberekről szól, akik nem a Szentlélek új rendjében járnak. Ezért könnyen csapdába eshetünk, ha engedjük, hogy teret nyerjen a régi bennünk.

Összegzés

Pál tehát arra hív minket, hogy szabaduljunk meg a testi embertől, akit a haragja, a vágyai, a félelmei irányítanak. Helyette fogadjuk el Krisztus igazságát, vegyük magunkra az ő szabadítását, és keressük a Lélek új rendjét. Így éljünk Istennel szabadon, igazi békeességben, a Lélek által vezérelve. Adja az Úr, hogy mindannyian átéljük Krisztus szabadítását és megismerhessük a Lélek új rendjét az örök életre! Ámen.

Kádár Tamás György